

Situationen rigtigt. Men jeg mener, at Lodsen bør gøre sit bedste, han bør ikke, som det nu vil være Tilfældet efter Affattelsen af § 26, i alle Tilfælde være ansvarsfri. Kun da bør han efter min Opfattelse være det, naar han til Bedste for Skibets Navigation fuldt ud har udnyttet sit nøje Kendskab til Sømærker, Landkending, Dybdeforhold o. s. v.

Jeg vender mig derefter til Omtalen af de 4 Hovedpunkter i Loven, som den højtærede Minister fremdrog. Det første af disse angaar Lodsplicht under Bugsering. Ved Lov af 8. Juni 1912 blev der givet Ministeren Bemyndigelse til at indføre Lempelser med Hensyn til Lodsplichten under Bugsering. De nu foreslaaede Bestemmelser indeholdes i § 31, og det er meget udviklede Bestemmelser, der kan henføres under de tre Hovedtilfælde, der fremstaar af, hvorvidt man benytter eller ikke benytter Lods under Bugseringen i Lodsfarvande, hvor der er eller ikke er Lodstvang. Det er, som sagt, en Række udviklede Bestemmelser, der her foreligger, og jeg maa anse det for ganske hensigtsløst at komme ind paa en nærmere Omtale af disse, saa meget mere som de Bestemmelser, der her er truffene, foreligger efter Forhandlinger mellem Lodsvæsenet paa den ene Side og de tre Rederiforeninger paa den anden Side og altsaa her fremtræder som en Overenskomst mellem de paagældende Parter. Der er dog en Afvigelse fra Overenskomsten, idet denne gik ud paa, at under visse Omstændigheder skal Afgiften for Sejlskibe nedsættes med 25 pCt., og det var forudsat ved Aftalen, at denne Nedsættelse skulde gælde alle Sejlskibe. Her er det imidlertid ordnet saaledes, at den ikke gælder for Sejlskibe paa over 500 Tons. Jeg vil imidlertid sige, at jeg finder det ganske rimeligt, at man der skal erlægge fuld Afgift af saa store Sejlskibe, og Forholdet er ogsaa det, at det ikke i nævneværdig Grad berører danske Rederier, saa der er ingen Anledning til at fremkomme med Indsigelse i saa Henseende. Jeg tror, at de Bestemmelser, der her er indførte, er saa hensigtsmæssige som muligt, og at de altsaa bør accepteres. Men jeg kunde ønske i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at der formentlig vil være adskillige, navnlig mindre Lodserier, hvis Indtægter vil være nedbragte eller nedbringes ved de nu fast foreslaaede Regler for Bugsering. Det er mig bekendt i hvert Fald, at der er Fjordlodserier, hvor Indtægterne gaar ned, og i denne Forbindelse vil jeg gerne pege paa, at det sidste Led af

§ 41 bestemmer, at der paa Finansloven kan tillægges de Lodserier, hvis Indtægtsforhold skønnes at trænge dertil, et fast aarligt Tilskud af Statskassen. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister ved Fordelingen af disse Statstilskud at se med venlige Øjne paa de mindre Lodserier, hvem Bestemmelserne vedrørende Bugsering kan have ramt under den Form, at deres Indtægter gaar væsentligt ned. Men i øvrigt forekommer det mig, at den Omstændighed, at disse Bestemmelser vedrørende Lodsplicht under Bugsering er Resultatet af en Overenskomst mellem de interesserede Parter, fritager os læge Rigsdagsmænd for at søge at trænge til Bunds i de enkelte Bestemmelser vedrørende dette meget udviklede Forhold.

Et ikke mindre udviklet Problem foreligger med Hensyn til Indtægtsfordelingen af Langlodsning og Farvandslodsning mellem Nyborg, Helsingør og Frederikshavn-Hirtsholmens Lodserier. Dette Spørgsmaal har givet Anledning til bitter Strid mellem de paagældende Lodserier, har endogsaa affødt Proces mellem dem, og Døningerne af denne Strid har nu og da været sporet under Forhandlingerne om denne Sag i det andet høje Ting. Ved Lov af 8. Juni 1912 blev der indført en forsøgsvis Ordning, gaaende ud paa, at Indtægterne ved disse Farvands- og Langlodsninger skulde, efter at der var udredet 20 pCt. forud til det Lodseri, der havde besørget Lodsningen, fordeles mellem Helsingør, Nyborg og Frederikshavn-Hirtsholmens Lodserier med henholdsvis 20, 40 og 40 pCt., idet man i saa Henseende byggede paa de Erfaringer, man havde med Hensyn til Bruttoindtægten i Femaaret 1906—10. Imidlertid viste det sig ret hurtigt, at denne Fordeling ikke virkede tilfredsstillende. Da vi i Efteraaret 1914 behandlede Forslaget til Udsættelse af Lodslovens Revision, mindes jeg, at det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede) fremførte en Række Tal, der godtgjorde, at disse Bestemmelser ikke havde virket tilfredsstillende, og jeg mindes, at det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh) udtalte sin Tilslutning til den Opfattelse, at de ikke virkede retfærdigt. Ved Lovforslaget, som det oprindeligt er forelagt, har man erkendt, at Tidspunktet ikke er egnet til at tilvejebringe en endelig Ordning med Hensyn til dette Forhold, men da Erfaringerne har vist sig utilfredsstillende med Hensyn til den hidtil praktiserede Ordning, blev der forsøgsvis foreslaaet en Ordning, der indeholdtes i § 41, og som gik ud paa, at naar der under Udførelse af en Farvandslodsning lodses